Anișoara Cușmir — *marea învinsă trebuie să devină, anul viitor, o mare învingătoare*

Nici un an pînă la marele examen olimpic:

ÎNTRE HELSINKI ȘI LOS ANGELES, ATLETISMUL NOSTRU ARE TIMP PUȚIN ȘI LIPSURI MULTE!

Cu un an înaintea marii întreceri olimpice de la Los Angeles, atletismul internațional a avut programate două competiții de cea mai mare importanță : **prima ediție a Campionatelor mondiale**, la **Helsinki** (7–14 august) și **Campionatele europene de juniori**, la Viena (25–28 august). Cele două concursuri, cu deosebire cel din capitala Finlandei, au adus la start toate marile valori ale atletismului mondial, ediția inaugurală a campionatelor lumii fiind considerată, pe bună dreptate, cea mai impresionantă manifestare a atletismului desfășurată vreodată. În același timp, întrecerile de la Viena au oferit o imagine a viitorului apropiat, a campionilor de mîine, pentru mulți dintre laureații acest „mîine" însemnînd chiar ediția de anul viitor a Jocurilor Olimpice. Atletismul nostru a fost reprezentat la cele două mari competiții de 25 de seniori și 14 juniori. Paginile de față își propun o analiză a prezenței românești la Helsinki și Viena, din care se pot trage concluzii asupra forței reale a atletismului nostru cu mai puțin de un an înaintea marelui examen olimpic de la Los Angeles.

CAMPIONATELE MONDIALE — UN EXAMEN LA CARE NU AM AVUT PREMIANȚI...

Atletismul nostru a fost reprezentat la Helsinki de 25 de sportivi (14 atlete, 11 atleți), care au luat startul în 17 probe. Numeric, este cea mai bogată participare românească la o mare competiție atletică. Nici unul dintre atleții care era valid și care avea o șansă de afirmare la campionatele mondiale nu a fost lăsat acasă, toți cei care au îndeplinit standardele de participare fixate de I.A.A.F. au fost trimiși la Helsinki. Am spune chiar că selecția a fost mai îngăduitoare decît în alte ocazii, coborîndu-se deliberat ștacheta în cazul unor sportivi tineri, a căror prezență la marea competiție a fost socotită, în primul rînd, drept un prilej de a lua contact cu atletismul mondial de vîrf. Toate acestea au fost posibile deoarece Federația internațională a plătit deplasarea pentru 80% din componenții delegațiilor participante la acest prim campionat mondial.

DAR OBIECTIVELE DE PERFORMANȚĂ NU AU FOST ÎNDEPLINITE, singura medalie cucerită fiind cea a **Anișoarei Cușmir**, și nu de aur, cum spera toată lumea, ci de argint. Din tribună, o recunoaștem cu părere de rău, prezența în marea întrecere a atleților noștri a părut palidă, mai ales că rezultatul Anișoarei — care nu a produs și ea prea mult — a venit abia în ultima zi de concurs, după o săptămînă în care bucuriile au fost mici și foarte rare.

Vă prezentăm în rîndurile următoare „radiografia" comportărilor individuale ale atleților români la C.M.

ANIȘOARA CUȘMIR, locul 2 la lungime cu 7,15 m. Cel mai bun concurs din carieră, peste hotare, (dar cu vînt ajutător peste 2 m/s), al 4-lea din întreaga activitate. A fost evident că la „ora Helsinki" recordmana mondială nu mai avea valoarea de la 4 iunie, cînd a sărit 7,43 m. A vrut să cîștige, a crezut în victorie, dar n-a fost de-ajuns. Săritura depășită (a 5-a) ar fi adus-o mai aproape de Dzute, dar infringerea rămînea înfrîngere. Afectat, ca și Anișoara, de ratarea titlului mondial, antrenorul Ion Moroiu ne spunea : „Am făcut greșeli în pregătire, iar Anișoara nu trebuia să concureze la Universiada de la Edmonton".

După concurs, Anișoara a declarat : „Am pierdut o bătălie (n.n. foarte importantă !), dar nu războiul". Rămînem la convingerea că Anișoara Cușmir este (încă) cea mai bună săritoare a lumii, chiar dacă la 14 august, la Helsinki, n-a fost..

EVA ZÖRGÖ-RADULY, locul 5 la aruncarea suliței cu 63,86 m. Mai bine decît așteptam, avînd în vedere marele progres al probei în ultimii doi ani. Mărturisim că ne îndoiam că Eva va reuși să reintre în elita aruncătoarelor de lumii, chiar după victoria de la Balcaniada asupra campioanei europene Anna Verouli. A știut să profite de conjunctura favorabilă, concurind aproape de cel mai bun nivel din acest an (65,26 m).

DOINA MELINTE, locul 6 la 800 m cu 2:00,13 (1:59,60 în semifinală), locul 6 la 1 500 m cu 4:04,42. Doina s-a zbătut, dar n-a putut mai mult. În afara recordmanei mondiale Jarmila Kratochvilova, Melinte avea cel mai bun record al carierei (1:55,05) dintre finaliste. Dar acea cursă din iulie 1982, că și victoria la C.E. de sală în martie 1982 la Milano, rămîn excepții în ansamblul concursurilor din ultimele două sezoane. Cu 1:57,26, cît a reușit în această vară, ar fi urcat pe podium la 800 m. Alergarea ei oare ineficientă, lipsită de prospețime, de zvicnire.

MIHAELA LOGHIN, locul 6 la greutate cu 19,35 m. Loc onorabil, deși, se spera mai mult, mai ales că Mihaela a fost printre puținele atlete aflate aproape de forma maximă la campionatele naționale, la două săptămîni de Helsinki. Cea mai bună performanță a carierei (ca poziție, dar mai mult de un metru sub recordul personal.

CRISTIEANA COJOCARU, locul 8 la 400 mg cu 56,26, record național. Calificarea în finală aproape neașteptată, două recorduri, în serie (56,49) și finală, singurele obținute de atleții noștri la Helsinki. Are, chiar acum, resurse de a progresa cel puțin încă o secundă. A alergat cel mai bine în ștafeta 4×400 m.

VALI IONESCU, locul 9 la lungime cu 6,62 m. O umbră a marii săritoare din 1982. Numeroși ziariști și antrenori străini ne întrebau ce se întîmplă cu fosta recordmană mondială. Accidentul de la coate nu explică totul. Temă de meditație pentru antrenorul Mihai Zaharia și pentru medicii lotului nostru.

MARIA RADU, locul 12 în finală la 1 500 m cu 4:19,03 (4:10,15 în serie), locul 13 în serie la 3 000 m cu 9:30,37. Contraperformanțele evidente ne obligă să acceptăm explicația antrenorului Nicolae Mărășescu : „A concurat bolnavă, cu inflamație la git, pentru care i s-a administrat penicilină".

MIHAELA STOICA, locul 5 în sferturi de finală la 100 mg cu 13,21. La primul ei mare concurs a fost aproape de semifinală (primul timp... necalificat). Ar fi fost tot ce i se putea cere unei atlete talentate, dar cu resursele limitate de datele morfologice.

ELENA LINA, locul 7 în semifinală la 800 m cu 2:03,59. Ne place sau nu, aceasta îi este valoarea. Să privim, de aceea, spre schimbul de mîine...

NICULINA VASILE, 1,84 m la înălțime, necalificată pentru concurs. Deziluzie mare, chiar dacă întregul sezon i-a fost afectat de accidentul suferit în mai, după recordul de 1,97 m. Am obosit tot recunoscînd că are mare talent. Labilă psihic, Niculina intrînzie să producă performanța pe care o așteptăm (și pe care o promite) de mulți ani.

FLORENȚA CRĂCIUNESCU, locul 9 la disc cu 62,14. Cel mai slab rezultat al recordmanei naționale într-un mare concurs ; prestație inadmisibilă. A concurat ca o începătoare, deși era considerată una din atletele de bază ale echipei. N-am văzut-o niciodată începînd un concurs cu o aruncare de 55 de metri...

MARIA BADEA, locul 12 la disc cu 58,10 m. Nu așteptam lucruri deosebite de la ea, sperăm că experiența „mondialelor" îi va fi folositoare.

IULIA RADU și DANIELA MATEI au concurat doar la ștafeta 4 X 400 m, alergînd neconvingător. Echipa noastră a fost ultima în finală, la mai bine de 5 secunde de locul 7.

GHEORGHE COJOCARU, locul 9 la lungime cu 7,88 m (7,92 m în calificări). Aproape de cel mai bun nivel al său, la un singur centimetru de o mare finală. Atlet serios, de perspectivă, merită credit.

BEDROS BEDROSIAN, locul 11 la triplusalt cu 16,16 m (16,43 m în calificări). Inexplicabil de slabă comportarea în finală, cînd a părut sportiv lipsit de convingere. Faptul că e vecin de clasament cu Ghenadi Valiukevici, sau că Vasili Grișcenkov (17,55 m în 1983) nu s-a calificat pentru finală nu-l scuză în nici un fel pe Bedrosian.

SORIN MATEI, locul 17 la înălțime cu 2,15 m (2,21 m în calificări). Recordmanul nostru a părut complexat de numărul mare de vedete de care era înconjurat. A sărit mai bine în calificări, pe ploaie. Așteptam mai mult de la el, pentru că sărise 2,30 m în iulie nu la începutul sezonului.

LIVIU GIURGIAN, locul 4 în serie la 110 mg cu 13,98. Debutant la un concurs important, întrecut doar de doi medaliați (Bryggare și Gault) și un fost recordman mondial (Casmas). Atlet tînăr, de viitor... dacă potențialul fizic va fi susținut de seriozitate și pasiune pentru atletism.

ION OLTEAN, locul 5 în serie la 110 mg cu 13,97. Primul timp necalificat în semifinale. N-a mai arătat forma de la campionatele naționale !

PETRE DRAGOESCU, locul 5 în serie la 800 m cu 1:48,33. Întrecut de alergători cu performante anterioare mai bune. Supralicitat după sezonul de sală și acel 1:46,43 din primăvară ; mai are mult de lucru pentru a deveni un nume.

EUGEN POPESCU, necalificat pentru concurs la înălțime (2,10 m). Departe de forma din iarnă, cînd sărise 2,26 m. Limitat de gabarit.

DAN SIMION, necalificat pentru concurs la triplusalt (15,95 m). N-a fost în plenitudinea fortelor dar, oricum, rezultatul de la Helsinki este mult prea departe de marea promisiune din mai (17,09 m) — neacoperită nici în alte ocazii cînd il întrecuse pe Grișcenkov.

IOSIF NAGY, necalificat pentru concurs la disc (58,34 m). Aproape 10 metri distanță față de recordul din mai, de la Zaragoza. Inexplicabil și de neacceptat pentru un „meseriaș" atît de experimentat ca recordmanul nostru.

ION RAMFIRACHI, necalificat pentru concurs la disc (57,54 m). Același aprecieri ca în cazul lui Nagy. Niciodată nu l-am văzut crunchind atît de slab.

Eva Zörgö-Raduly *a revenit, după întrerupere, în grupul aruncătoarelor de sulițe fruntașe ale lumii. Ea vizează, pentru sezonul olimpic, granița de 70 de metri*

ORA ADEVĂRULUI

(Urmare din pag. 1)

gurele întrecerii la nivelul mapamondului :

	Aur	Arg.	Br.
1968	2	2	—
1972	—	2	—
1976	—	—	1
1980	—	—	—
1983	—	1	—

Prin urmare medaliile cu acoperire în aur și argint ale atletismului nostru au fost în scădere din anul 1972 pînă în prezent, cînd, după 11 ani, se înregistrează o nouă medalie de argint.

Am enumerat cele de mai sus nu pentru a scuza prin cifre și comparații poziția atletismului nostru în lume, care nu concordă cu situarea de mai multi ani a" României printre primele 10 natiuni sportive ale lumii ci, dimpotrivă, pentru a arăta slăbiciunile de organizare și practicare a atletismului la noi, de la școală la loturile naționale și olimpice.

Desi, de regulă, cînd este ales unui arbore genealogic, vom începe prin a constata, de altfel nu prima oară, că în jumătățirea piramidei în sus a atletismului românesc se lucrează insuficient, atît cantitativ cît calitativ, de multă ce elemente de mare talent apar, însă rapede, iar atlete se plafonează fără să progreseze în cadrul rezultatelor europene și mondiale. Cum să se explice oare faptul că 700 de antrenori și profesori specializați în atletism nu reușesc să scoată la fiecare ciclu olimpic capabili să cucerească medalii, desi au la dispoziție, dacă nu citeva mii, cel puțin cîteva sute de talente în cele 579 de secții de atletism ale asociațiilor sportive, dintre care noastre sportive, dintre care 185 de secții cu activitate regulată în competiții interne și cîteva zeci de cluburi de elită. Intotdeauna salvarea a venit de la talente de excepție, dar cîteva zeci de cluburi durabile au apărute intr-o singură generație ? Aspectele acestui insucces care, repetăm, vizavi și de alte asemenea mari competiții, nu apare totuși ca un fenomen izolat, întîmplător. Sau, fără să părăsim antrenorii noștri nu străpinesc știința minunii mijloacelor și metodelor de a realiza forma sportivă la momentul dorit !

Poate că anul acesta, în mod excepțional, unii dintre antrenori s-au aflat în situația, destul de dificilă, de **a-și aduce elevii în formă de vîrf** LA DOUĂ MARI COMPETIȚII APROPIATE, Universiada de la Edmonton, în iulie, și C.M. de la Helsinki în august, **ceea ce n-au reușit s-o facă.** Ar fi fost și greu ! De la marele examen al Universiadei, la care totuși n-au participat prea multe valori ale atletismului mondial, doar trei atlete au izbutit să se afle pe podium și la Helsinki, sovietica Tamara Bikova, o săritoare excepțională, și la 200 m, și

Ar fi de dorit ca astfel de situații să conducă la concluzii definitive. Facem aceasta pronunțîndu-ne și aici împotriva unor asemănătoare explicații, ca cea a antrenorului Nicolae Mărășescu, care a declarat că Anișoara Cușmir a concurat bolnavă, cu inflamație la git, pentru care i s-a administrat penicilină, sau a antrenorului Ion Moroiu, care ne spunea : „Am făcut greșeli în pregătire, iar Anișoara nu trebuia să concureze la Universiada de la Edmonton".

Nu, nu și nu ! Nu se poate concepe ca un atlet fruntaș în tr-un sezon competițional, din primăvară și pînă toamna ? Nu credem ca cineva ar putea da un răspuns exhaustiv : sprinterii au nevoie de atîtea competiții, semifondiștii și fondiștii de altîtea, săritorii, aruncătorii... În orice caz, nu există o regulă. Fiecare atlet concurează în funcție de calitățile sale, de posibilitatea de refacere după efortul competiției, în funcție de diferiți alți factori. Sînt atleți, în lume, cu peste 30 de concursuri într-un sezon, după cum destui sînt și cei cu mai puțin de jumătate. La noi este la fel. Atleții valoroși, mai cu seamă, invitați în fel de fel de concursuri, au un număr mare de participări, incomparabil cu al celorlalți. E bine așa, nu e bine ? Este ea ? Aspectul metodic al problemei diferă de la caz la caz, adică de la atlet la atlet și de la... concurs la concurs !

În orice caz, dacă ar fi ca un atlet fruntaș să ia parte la principalele trei concursuri prevăzute în calendarul nostru competițional intern și internațional, și încă plus la alte 4–5 „starturi" de notare, ca invitat, el ar trebui să fie pregătit să participe la peste 15 concursuri. Constatăm însă că invocînd de spiritul „cerințelor momentului pregătirii".

Desigur, explicațiile acestui insucces care, repetăm, vizavi și de alte asemenea mari competiții, nu apare totuși ca un fenomen izolat, întîmplător. Sau, fără să părăsim, antrenorii noștri nu străpinesc știința minunii mijloacelor și metodelor de a realiza forma sportivă la momentul dorit !

Poate că anul acesta, în mod excepțional, unii dintre antrenori s-au aflat în situația, destul de dificilă, de **a-și aduce elevii în formă de vîrf** LA DOUĂ MARI COMPETIȚII APROPIATE, Universiada de la Edmonton, în iulie, și C.M. de la Helsinki în august, **ceea ce n-au reușit s-o facă.** Ar fi fost și greu ! De la marele examen al Universiadei, la care totuși n-au participat prea multe valori ale atletismului mondial, doar trei atlete au izbutit să se afle pe podium și la Helsinki, sovietica Tamara Bikova, o săritoare excepțională, și la 200 m, și

Ar fi de dorit ca astfel de situații să conducă la concluzii definitive. Facem aceasta pronunțîndu-ne și aici împotriva unor asemănătoare explicații, ca cea a antrenorului Nicolae Mărășescu, care a declarat că Anișoara Cușmir a concurat bolnavă, cu inflamație la git, pentru care i s-a administrat penicilină, sau a antrenorului Ion Moroiu, care ne spunea : „Am făcut greșeli în pregătire, iar Anișoara nu trebuia să concureze la Universiada de la Edmonton".

Nu, nu și nu ! Nu se poate concepe ca un atlet fruntaș în tr-un sezon competițional, din primăvară și pînă toamna ? Nu credem ca cineva ar putea da un răspuns exhaustiv : sprinterii au nevoie de atîtea competiții, semifondiștii și fondiștii de altîtea, săritorii, aruncătorii... În orice caz, nu există o regulă. Fiecare atlet concurează în funcție de calitățile sale, de posibilitatea de refacere după efortul competiției, în funcție de diferiți alți factori. Sînt atleți, în lume, cu peste 30 de concursuri într-un sezon, după cum destui sînt și cei cu mai puțin de jumătate. La noi este la fel. Atleții valoroși, mai cu seamă, invitați în fel de fel de concursuri, au un număr mare de participări, incomparabil cu al celorlalți. E bine așa, nu e bine ? Este ea ? Aspectul metodic al problemei diferă de la caz la caz, adică de la atlet la atlet și de la... concurs la concurs !

În orice caz, dacă ar fi ca un atlet fruntaș să ia parte la principalele trei concursuri prevăzute în calendarul nostru competițional intern și internațional, și încă plus la alte 4–5 „starturi" de notare, ca invitat, el ar trebui să fie pregătit să participe la peste 15 concursuri. Constatăm însă că invocînd de spiritul „cerințelor momentului pregătirii".